

Otajstvo mučeništva u ozračju Jubileja Milosrđa

putopis

Eto nas opet na putu, aktualni i bivši studenti remetskoga Sustavnog studija duhovnosti, mala putujuća Crkva pod stijegom s likom Milosrdnog Krista, predvođeni stjegonošom, predstojnikom studija o. Draženom Marijom, na dan uoči sv. Josipa radnika.

Dok je Jutarnja molitva iz Časoslova još bila u tijeku, stigismo u Karlovac. U Nacionalnom svetištu sv. Josipa, zaštitnika Hrvatske, radosno i raširenih ruku dočekuje nas naš prvi domaćin – rektor Svetišta mons. Antun Sente ml.. Nasuprot kišovitim danima prije i poslije danas smo blagoslovljeni smo uistinu vedrim, modrim i sunčanim nebom, ali i „po pravo“ svetom vodom prilikom ulaska u Svetište kroz vrata Milosrđa. Na taj način naime mons. Sente dočekuje sve Josipove hodočasnike.

Citiravši tekstove sv. Terezije Avilske o sv. Josipu, mons. Sente izložio nam je povijesne prilike u kojima je nastalo Svetište, navodeći za to zaslužne osobe, osobito mons. Marijana Radanovića. Posebno je istaknuo dobrobiti koje su ljudi osjetili i doživjeli u današnje vrijeme preporučujući se u molitve i tražeći zagovor sv. Josipa. Nakon molitve desetice Josipove krunice rektor nam je ukazao na relikviju sv. Leopolda Bogdana Mandića, dio desne ruke u posebno lijepo izrađenom relikvijaru koji je stigao iz riznice Zagrebačke katedrale u Svetište na dva dana. To je bio dar sv. Ivana Pavla II. kardinalu Kuhariću prilikom Papinog pohoda našoj domovini 1994. godine.

Obilazimo oko Josipova kipa s dječakom Isusom, još jedna molitva, zajednička fotografija za uspomenu, a u Svetište već dolazi druga hodočasnička skupina. Nakon okrjepe u hodočasničkom domu, nastavljamo putovanje.

O Josipe sakriven, skroman
Proživio si zemni vijek,
Al ljupkost Ti si Isusovu
I Marijinu gledao vijek.
Sin Boga živog kao Dijete
Na najvišu Te digo čast
Počivajući na Tvom srcu
I nad sobom Ti dajuć vlast.

(Sv. Terezija od Djeteta Isusa, Svetomu Josipu)

Tijekom vožnje prema Boričevcu, o odnosu prema povijesnim žrtvama i povijesti tog mučeničkog mjesta kazuje nam Filip Đekić, student povijesti na Katoličkom sveučilištu.

Usljedio je kratki duhovni nagovor o. Dražena nakon kojega je bilo lako u šutnji utonuti u dubinu tišine svoga srca:

Drama ljudske povijesti: s jedne strane Božja želja da vodi pojedince i narode i s druge strane ljudske želje zaražene zlom koje izopačuju plan Božje providnosti – ta drama se nije prestala odvijati od prvog pada čovjekova do danas. Gdje sam ja u toj drami? Na čijoj sam ja strani? Nosim rane kao čovjek, pojedinac, kao član svoje obitelji, svoga naroda, nosim rane i u nekoj mjeri sam žrtva, ali ako iskreno ispitam savjest, ako zađem dublje, moram priznati da su i drugi bili žrtve mog ponašanja, mog načina razmišljanja, mojih odluka i djela. Koji su izlazi? Koja su rješenja takvih dramatičnih stanja pojedinca i naroda?

Mi želimo razmatrati Kristov poziv na ljubav, na opraštanje, želimo gledati na svijet očima Krista koji ga je došao spasiti od zla, od mržnje, od podjela, od osveta, od ratova, koji nas je svojom Krvlju došao otkupiti od toga ropstva.

Stoga pokušajmo staviti našu osobni i narodnu povijest pred Krista Milosrdnoga, uskrsloga Spasitelja koji je s nama zato što smo okupljeni u Njegovo ime. Naime dovoljno je da dvoje ili troje budu okupljeni u Njegovo ime i On je tu. Ima nas puno više nego dvoje ili troje za koje duboko vjerujem da ste tu u Njegovo ime, ne samo u svoje ime ili želje za putovanjem ili odmorom, nego u Isusovo ime, da pred Njega, koji je među nama stavimo svoju dramu, stavimo svoje borbe između Božjeg ideala i naših idola, ideologija i da Ga molimo da učini naša srca po svome srcu, da nam daruje Duha opraštanja, građenja mostova, zajedništva, ljubavi i požrtvornosti, spremnosti i da pretrpimo, a da ne vraćamo jednakom mjerom.

Molimo ga također da daruje vječni mir onima koji su žrtve bilo kojih ideologija, osobito onima koji su najpotrebniji Njegova milosrđa.

Trudimo se biti u unutarnjem dijalogu s Gospodinom, vraćati misao, osjećaj, pogled srca na Njega, primati od Njega ono što nam daje i Njemu darivati same sebe.

Neka Duh Sveti vodi ovo sveto vrijeme šutnje, naše nutarnje potrebne i pozitivne borbe, molitvene borbe kojima je Krist raspeti i uskrsli osigurao pobjedu. Neka Blažena Djevica Marija bdije nad ovim našim razmatranjem.

Moram nažalost priznati kako prije ovoga putovanja nisam čula za Boričevac, kao ni za stradanja hrvatskog stanovništva toga kraja. A opet, tako poznat „scenarij“, upravo kao Zrin u Sisačkoj biskupiji. Čak se i spomen na žrtve obilježava okupljanjem potomaka pobijenog i prognanog stanovništva i svetom misom istoga dana, na Malu Gospu.

Crkvice Rođenja Blažene Djevice Marije, unatoč razaranjima kroz povijest odolijeva vremenu. Posebno nas raduje kad vidimo da je u tijeku njena obnova.

Nakon zajedničke molitve krećemo prema Donjoj Suvaji, na izvor rijeke Une, te čudesne modrozeleno-zelene rijeke, jedne, jedine, jedinstvene – kako to značenje njezina imena priziva.

*Premda svud tama vlada,
Znam izvor-vodu s vječnog vodopada.
Taj vječni izvor skriven je u sjeni
Al, premda tama vlada,
Znam dobro gdje ključa u meni.*

(sv. Ivan od Križa, *Izvor*)

U zrcalu rijeke ogleda se ljepota njenog Stvoritelja. Kroz olistane grane probijaju se zrake sunca, miris mahovine, crvene zemlje, čist zrak puni pluća... Netko u osami, drugi pak u dobrom prijateljskom društvu, odmaramo na vrelu Une.

Nakon ne preduge vožnje, eto nas u srcu Like, Udbina, stari naziv bijaše joj Krbava.

Prije obilaska Crkve hrvatskih mučenika, objedujemo u restoranu „Robert“ i to domaću, izvrsnu hranu, nenametljivi a više nego uslužni i pažljivi prema hodočasnici. Ogladnjeli smo, zahtjevan je taj duhovni život ☺

U udbinskom svetištu nas toplo i s osmijehom dočekuje mons. Tomislav Rogić, župnik i čuvar svetišta, u njegovoj pratnji razgledamo svetište i iz njegovog kazivanja doznajemo kada i kako je građena crkva, kojim sredstvima, zašto je posvećena upravo hrvatskim mučenicima, zatim o

tragičnom ishodu bitke na Krbavskom polju 1493. godine, razlozima poraza hrvatske vojske i zastrašujućem broju od 10000 poginulih ratnika koji su se borili protiv Osmanlija. Sve je to tu, upravo na ovom mjestu. Glava se sama prigiba, ruke, same od sebe sklapaju na molitvu... U središtu crkve je replika Višeslavove krstionice, zid iznad oltara urešen predivnim plitkim reljefom Kuzme Kovačića. Prozorima crkve vitraj nije potreban, u svako doba dana, od zore do sutona, preko mrkle noći, nebo nam daruje drugačiju sliku. Nakon obilaska spomen parka, dnevne kapelice i muzeja, kao pripravu za svetu Misu imamo mogućnost sudjelovati u pobožnosti križnoga puta koji počinje kod crkve sv. Marka Groba a završava kod ulaza u muzej svetišta, ili pak klanjati se Presvetom Oltarskom Sakramentu u crkvi.

Većina nas je krenula za križem.

Premda se u bitkama stjegonoša ne bori, ne prestaje se izlagati opasnosti, a u svojoj se nutrini jamačno bori više od svih ostalih; jer budući da nosi zastavu, ne može se braniti i ne smije je ispustiti iz ruku pa makar ga sasjekli na komade.

Tako i kontemplativne osobe moraju nositi uzdignutu zastavu poniznosti i podnositi sve udarce koje im zadaju, a da ne zadaju nijednoga, jer njihova je služba trpjeti kao Krist, visoko nositi križ, ne ispuštati ga iz ruku zbog opasnosti u kojima se nađu, niti pokazati slabosti u trpljenju; zbog toga im se daje tako časna služba.

(Sv. Terezija Avilska, *Put 8,5*)

U suton, zvona udbinske crkve pozivaju nas na euharistijsko slavlje.

*I vječni ovaj izvor skrit ostaje,
I premda svud tama vlada,
U živom kruhu nama život daje.
Izvore živi, živa željo moja,
Premda svud tama vlada,
U živom kruhu ja te vidim sada.*

(sv. Ivan od Križa, *Izvor*)

Pričest primamo pod obje prilike, klečeći i u tom trenutku klanjamo se Kristu Pobjedniku, u zahvalnom spomenu na sve stradalnike naše povijesti i živoj molitvi za dar ljubavi koja je veća od svakog neprijateljstva, za ljubav koja je zahvalna i na progonima jer „učenik nije veći od Učitelja“.

I što drugo reći na kraju ovako prelijepog sadržajnog dana zajedništva nego: Ljubljena smo djeca Božja, no *nismo mi Njega izabrali, On je odabrao nas*. I nemojmo zaboraviti kao što je istaknuo o. Dražen: *On je nama prisutan, a pitanje je da li smo mi Njemu prisutni?*

A za početak, s osmjehom na licu, pružimo svjedočanstvo ljubavi onome tko nam je najbliži. Do sljedećeg susreta!

Antonija Tomazinić